

Fra Krakow seminaret til ansøgningsfristen!!

Nov-dec. : De første dage efter Krakow seminaret gik med, at få alle indtrykkene til at falde på plads. Der var rigtig mange ting at forholde sig til - sjovt nok var selve projektet den mindste del, ingen af os kommende partnere var på noget tidspunkt i tvivl hverken om at vi ville hinanden eller om projektets indhold!

Vi indledte mailkontakt umiddelbart efter hjemkomsten - om alt mellem himmel og jord, og vi aftalte en deadline for den endelige tilmelding. Da vi jo ramte december med alt hvad dertil hører af forskellige aktiviteter, var vi nødt til at sætte deadline i januar, så alle havde en rimelig chance for at præsentere projektet på hjemskolerne. Det betød, at der var et vist pres på de fleste af os mht. at formidle til kolleger og afklare diverse spørgsmål.

Hjemme på Borgeskovskolen brugte jeg en del tid på, at overveje detaljeret hvilke klasser og lærere der kunne tænkes at være med. Først og fremmest havde vi i Krakow lavet nogle løse aftaler omkring årgang/alder, så det skulle passes ind. Desuden er engelskkundskaberne (vi har valgt engelsk som arbejdsprog) hos eleverne i de forskellige lande meget forskellige, idet de jo begynder på forskellige alderstrin og også har forskellig intensitet og krav.

Dernæst var der spørgsmålet om de pågældende klassers klasselærere: Var de interesseret? Havde de i øvrigt tid? Og kunne det praktisk hænge sammen?

Jeg kom frem til, at vores kommende 5. og 7. årgang var et godt bud, og vendte dette med Jytte, vores viceinspektør.

Jytte er blevet min sparringspartner på skolen, simpelthen fordi hun "lige var der" og i øvrigt er interesseret. Desuden har Benny, vores skoleleder, været med hele vejen omkring det økonomiske og praktiske, og det bliver han ved med (og godt for det, eftersom jeg er en skovl til det økonomiske!!)

De pågældende lærere blev spurgt, og var alle interesseret, så YES! Samtidig puslede jeg for mig selv med at få lagt information ud på vores konference til internationalt samarbejde, og vendte desuden forskellige muligheder for en forankring. Pædagogisk servicecenter var meget interesseret i, at forankringen skulle ligge der. Det giver nogle gode perspektiver omkring såvel det praktiske som vejledning og informationsøgning og udarbejdelse af årsplaner.

Det var et givtigt stykke arbejde, fordi jeg gentagne gange fik vendt projektet og fik et indgående forhold til det!

Jan.: deadline nærmede sig! Og jo tættere vi kom på, des heftigere aktivitet. Vi havde faktisk lavet et rimeligt grundigt udkast i Krakow til beskrivelse, så der var noget stof at gå ud fra. Ikke desto mindre var det en sej omgang at skulle "renskrive" projektdelen til udkast (det var mit arbejde som koordinator). Samtidig dukkede der

en del spørgsmål af praktisk karakter op fra partnerlandene, så min mailkontakt med John Kraaer og "drenge" på vores acu-konference glødede af og til! Det har været en kanonhjælp at have denne konference i baghånden, både til egne spørgsmål, men også til "kiggeri" på andres spørgsmål, ideer og svar.

Nogle partnere er bedre til at tjekke deres mail end andre! Dvs. på forskellige udkast og rundsendte spørgsmål, har det været lidt diffust med responsen - tidsmæssigt, altså, men også holdningsmæssigt: nogle køber det hele, andre vil helst ændre alting! Udover projektdelen, skulle der også skrives resume (og hvor har jeg talt ord!!!!) samt indhentes formalia. Det gik egentlig smertefrit med kun enkelte frem og tilbage skrivelser!

Endnu en deadline, den 25/1, for endelig konfirmation af formalia, tekst/formulering, budgetdele og så skulle vi være klar!

Den 25/1 havde jeg valgt som deadline velvidende, at denne sidste uge alligevel ville komme til at bære præg af stress, sidste øjeblikks gerninger og nye spørgsmål. PUHA!

Vi andre havde modtaget en enkelt mail i forløbet, hvor den polske deltager udtrykte, at hun havde nogle problemer på sit job (med elever/fag), og den sidste uge op til deadline mailede hun slet ikke! Men der kunne jo være så mange ting der gjorde at hun ikke lige fik svaret. Jeg havde gennem Lars fået en adresse på en anden polsk deltager og mailede til hende om hjælp. Det tog dog lang tid inden jeg fik hul igennem. Så onsdag den 29/1 sidst på eftermiddagen modtager jeg en mail fra den polske deltager:

Jeg er ked af det, men jeg kan ikke deltage. Jeg magter det ikke pga. forskellige problemer.

Gode råd var lige præcis en mail væk - John fik et frustreret spørgsmål at skulle besvare. Han satte heldigvis i værk, at den polske koordinator fra Krakow blev involveret. Og i løbet af onsdagen og torsdagen faldt tingene på plads. Halina i Polen gik aktivt ind i sagen med hjælp til den polske partner, og hun er aktiv deltager! Så kunne vi fredag ånde lettet op. Den 3. og sidste deadline hed netop fredag den 30/1 klokken 12.00. Her skulle alle ændringer været foretaget og godkendt, således jeg samme dag klokken 15.00 kunne maile den endelige ansøgning til alle!..... Fredag ved 15.00 tiden begyndte jeg så at mailemen fik en noget surt opstød fra Finland: jeg havde faktisk ikke overhovedet kigget på deres ændringsforslag!!!!!! Hmmmmmm! Nu var det edder.....lige op over, så mailen var rødglødende. Det viste sig, at hverken jeg eller de andre partnere havde modtaget de mails, hvori ændringsforslagene var!

Der røg eder og forbandelser gennem nettet - *det var meget for dårligt, at jeg ikke havde taget forslagene i betragtning; det kan jeg jo ikke når jeg ikke har fået dem; der var lagt et stort stykke arbejde i at give respons; der var lagt et ligeså stort stykke arbejde i at udforme udkastet; så må du prøve at skrive så meget du kan om; klokken*

er altså 17.00 fredag, 5 timer efter deadline - de andre kan ikke nå at godkende, det er ikke fair.

Fed fredag, ikk'? - jeg åbnede en god flaske rødvin og satte mig foran computeren med første udkast fra Krakow, revideret udkast, første forslag til endelig beskrivelse samt ændringsforslagene. De steder hvor ændringsforslagene ikke berørte det egentlige projekt, men alene havde sproglig/forståelsesmæssig karakter ændrede jeg uden videre. Enkelte steder udelod jeg tekst, og resten - bare ærgerligt!

At det skulle blive en ikke blot fed, men særdeles overvægtig fredag - ja, det fandt jeg ud af lidt over 17.00.

Jeg er frygtelig ked af det, både for mig selv, men også for jer! Jeg kan ikke deltage i projektet, jeg blev afvist med min ansøgning, der skulle være afleveret den 29/1 i papirudgave !!! Jeg bander over mig selv, at jeg ikke havde set de små bogstaver i den spanske version!

Så måtte projekt sgu være projekt! Den spanske deltager skulle have afleveret ansøgningen på papir allerede den 29/1, eller online den 30/1 klokken 14.00. Klokken var desværre lidt over 14.00, og ansøgningen blev afvist.

Jamen, man skulle have læst de ramaskrig der tikkede ind på min mail! Det kan da ikke være rigtigt, det er vel bare den spanske tidskultur ;) ingen arbejder da i weekenden alligevel; i DK skulle ansøgningen blot være poststempelt den 1/2; i Finland kunne man sende med post den 2/2.....

Jeg hældte min galde ud på acu-konferencen og fik dejlige opbyggende svar. Jeg bad John hjælpe, og han ville forsøge hvad han kunne. Den spanske deltager fik strenge ordrer til alligevel at sende sin ansøgning, for hvis nu.... Den finske deltager og jeg var nødt til at beholde den spanske i vores ansøgninger, da vi var så langt fremme, og ikke kunne vente til efter lørdagstømningen med at sende.

Fredag nat/lørdag morgen klokken 02.00 mailede jeg den endelige ansøgning til partnerne!

Tilbage stod nu, at stå MEGET tidligt op lørdag, for at skrive Comenius-planen sammen! Jytte havde fundet og printet de forskellige tekster fra skolens udviklingsplan samt indsatsområder, der skulle være med. Desuden havde vi snakket om hvordan det skulle sættes sammen. (det var Comenius-planen jeg skulle have skrevet sammen i denne sidste uge!!)

Heldigvis havde vi fra begyndelsen lavet projektforslag der netop tog udgangspunkt heri, dvs. skolens værdier, indsatsområder og dagligdag, så det handlede denne lørdag morgen blot om, at formulere tingene flydende.

Det sidste punktum blev sat, og jeg begyndte at printe ud, klokken var nu 10.45. Jeg skulle på posthuset senest klokken 12.00, så der var lidt travlt. - Klokken 11.00 gik printeren, og jeg manglede stadig 8 ark.

Efter at have skilt hele printeren ad i småstykker, smadret alt i nærheden og råbt og skreget af hunde og børn - ja, så fik jeg den geniale ide, at maile hele lortet til vores genbo, og printe ud derovre. - 4 minutter før bussen gik, stod jeg parat ved stoppestedet - og ansøgningen blev sendt til tiden.

Tilbage stod vi nu med vores spanske deltager. Hun havde igen forsøgt at parlamentere med det nationale kontor, men der var igen kære mor. Og en deadline er selvfølgelig en deadline.

Søndag ringede vi sammen, Paz var ked af det, men hun var ude!

Finland og jeg skulle nu finde ud, hvordan vi håndterede, at Spanien var i ansøgningen, men faktisk ikke med. Det gik nemt og glat - Lone fra Cirius hjalp via mail, ingen problemer. Det samme gjorde sig gældende i Finland. Dejligt.

Men øh, for vi havde jo Spanien som besøgsland i maj 2005, dvs. vores budgetoverslag var også udregnet herpå??

Mail igen til Cirius - denne gang hjælp fra Lise. Heller ingen problemer, bare de havde oplysningerne. Dejligt igen.

Så fik vi andre lige en god ide! Jeg havde foreslået den spanske deltager, at hun jo kunne søge næste år igen, om at deltage i vores projekt, blot de to sidste år. Det var hun indstillet på. Den østrigske deltager introducerede så begrebet "silent partner" - altså, at Paz kunne deltage fra begyndelsen, men som partner udenfor Comenius (dvs. ingen økonomisk støtte og dermed på lavt blus, men dog med) - og så søge igen næste år.

I skrivende stund undersøger Paz hvordan det kan hænge sammen med det spanske nationale kontor - vi *har* lært at tage de forskellige landes forskellige holdninger til indtægt.

Og, så er der 3 uger til næste deadline - Polen og Østrig har frist den 1/3 (og begge partnere er opmærksomme på, at tjekke at det nu også er den 1/3!!!!)

Derefter kommer en uges tid , hvor vi rent praktisk får søsat første del: at alle eleverne via e-mail skal præsentere sig for hinanden, således vi og de har noget at bygge på til det fortsatte projekt.

Denne sidste del betyder også, at alle de involverede lærere i deres hjemlande skal forberede projektet og til at tage aktivt del i vores partner-korrespondence.

Vi glæder os.